

og værne Børnene imod, at der kommer Rygter ud derom, men helt at undgå det vil i mangfoldige Tilfælde være yderst vanskeligt. Derfor vilde jeg hellere gaa den Vej, som er anbefalet i § 2. Den højtærede Minister nærrede Betæneligheder over de økonomiske Følger, men jeg vil sige, at der er naturligvis intet Medlem i dette høje Ting eller i det høje Landsting, som ikke meget nøje overvejer, før vi paadrager Statskassen flere Udgifter; i vore Dage skal man jo være ret forsigtig i saa Henseende. Men man maa dog ogsaa se det fra den anden Side, og vi har faktisk i dette Øjeblik en Lov, der giver Understøttelse til Enkers Børn, men den Understøttelse, der ydes, er faktisk for ringe, og Indtægtsgrænsen er sat for lavt, der holdes for mange udenfor. Loven opfylder altsaa ikke det Formaal, som har været Tanken med den. Den opfylder det ikke mere, saaledes som den har gjort det fra sin Begyndelse; derom kan der neppe tvistes. Men det maa dog være Meningen, naar man har en Lov som denne, da ogsaa at give den en saadan Form og et saadant Indhold, at den bliver i Stand til at opfylde det Formaal, man har tænkt sig. Ellers vilde en saadan Lovgivning være værdiløs, og det er jo ikke det, der har været Hensigten. Jeg kan ikke med min bedste Villie se, at der er Mulighed for at komme udenom den Nødvendighed, der i Øjeblikket er til Stede for at faa denne Lov forbedret. Det er derfor, vi har ment det betimeligt og nødvendigt at fremsætte dette Lovforslag, som jeg hermed tillader mig atter at anbefale til det høje Tings Velvillie.

Hedegaard: Jeg kan ganske slutte mig til de Udtalelser, som den højtærede Indenrigsminister fremsatte om det Lovforslag, her er til Behandling. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne var stærkt inde paa Behandlingen af det tilsvarende Lovforslag i 1920 og den Enstemmighed, der var til Stede her i Tinget ved Sagens Behandling den Gang. Jeg vil dog gerne minde om Venstrepartiets principale Stilling, som vi havde stærkt fremme under Udvalgsbehandlingen, og som Venstrepartiet, det daværende Mindretal, og saa vidt jeg husker, ogsaa det konservative Folkeparti gav Udtryk for i Betænkningen. Vi

ønskede den Gang stærkt, at man kom ind paa en glidende Skala, og naar vi ikke kunde komme dertil, var det, fordi det daværende Flertal stillede sig paa det Standpunkt, at hvis man skulde ind paa en glidende Skala med mindre Understøttelse til Børn af Enker, der havde større Indtægter, vilde man have højere Sæts for Børn af daarligt stillede. Af den Grund strandede denne Tanke, som jo for øvrigt ogsaa efter det daværende Flertals Ønske kom stærkt frem under Behandlingen i Udvalget. Jeg vil ogsaa gerne minde om, at efter at Lovforslaget var blevet oversendt til det andet høje Ting, og man fra Landstingsudvalgets Side havde udbedt sig Oplysninger fra Kommunalbestyrelserne, Byraad og Sogneraad, rundt om i Landet, oplyste den daværende Indenrigsminister Sigurd Berg paa en Forespørgsel af Landstingsmand Steincke, at de Besvarelser, der var indkommet fra Kommunerne, var af ret broget Karakter. Københavns Kommune svarede ja, men mente dog, at Trangsgænsen maatte være forskellig for Enker og Enkemænd. Frederiksberg Kommune vilde ikke svare paa Spørgsmaalet i al Almindelighed, men svarede kun for sit eget Vedkommende, at den kunde tiltræde Tanken. Provinskøbstæderne kunde gaa med til Tanken, for saa vidt som Statens Tilskud forhøjedes. Jeg mener, at der i dette i Virkeligheden ligger, at Provinskøbstæderne paa det Tidspunkt ikke turde anbefale, at man paalagde det offentlige saa store Byrder, som var indeholdt i Forslaget af 1920. Endelig svarede alle eller saa godt som alle Sognekommunerne, at man ikke turde anbefale at paalægge Kommunerne saa store Byrder under den øjeblikkelige økonomiske Situation. Og jeg mener ikke, at Situationen er væsentligt forandret fra den Tid.

Naar den højtærede Indenrigsminister her udtalte sin Tilslutning til, at vi under Udvalgsbehandlingen tog under velvillig Overvejelse Spørgsmaalet om Understøttelse til Enkemænds Børn, som jeg ingenlunde i Princippet vil gaa imod, saa kan jeg paa mit Partis Vegne tilsige Støtte i saa Henseende. Vi er villige til at indgaa i en Forhandling om Spørgsmaalet om Understøttelse til Enkemænds Børn og